

מסכת יבמות

פרק ב

א. כיצד אשת אחיו שלא היתה בעולמו. שני אחים, ומת אחד מהם, ונולד להן אב, ואחר כך יבם השני את אשת אחיו, ומת, הראשונה יוצאת משום אשת אחיו שלא היתה בעולמו, והשניה משום צרתה. עשה בה מאמר ומת, השניה חולצת ולא מתיבמת:

ב. שני אחים ומת אחד מהם, ויבם השני את אשת אחיו, ואחר כך נולד להן אב, ומת, הראשונה יוצאת משום אשת אחיו שלא היתה בעולמו, והשניה משום צרתה. עשה בה מאמר, ומת, השניה חולצת ולא מתיבמת. רבי שמעון אומר, מיבם לאיזו מהן שירצה, או חולץ לאיזו מהן שירצה:

ג. כלל אמרו ביבמה. כל שהיא אסור ערוה, לא חולצת ולא מתיבמת. אסורה אסור מצוה, ואסור קדושה, חולצת ולא מתיבמת. אחותה שהיא יבמה, חולצת או מתיבמת:

ד. אסור מצוה, שניות מדברי סופרים. אסור קדשה, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, ובת ישראל לנתין וממזר:

ה. מי שיש לו אח מכל מקום, זוקק את אשת אחיו ליבום, ואחיו לכל דבר, חוץ ממי שיש לו מן השפחה ומן הנכרית. מי שיש לו בן מכל מקום, פוטר אשת אביו מן היבום, וחיב על מכתו ועל קללתו, ובנו הוא לכל דבר, חוץ ממי שיש לו מן השפחה ומן הנכרית:

ו. מי שקדש אחת משתי אחיות ואינו יודע איזו מהן קדש, בותן גט לזו וגט לזו. מת, ולו אח אחד, חולץ לשתיקה. היו לו שנים, אחד חולץ ואחד מיבם. קדמו וכנסו, אין מוציאין מידם:

ז. שנים שקדשו שתי אחיות, זה אינו יודע איזו קדש, וזה אינו יודע איזו קדש, זה בותן שני גטין, וזה בותן שני גטין. מתו, לזה אח, ולזה אח, זה חולץ לשתיקה, וזה חולץ לשתיקה. לזה אחד ולזה שנים, היחיד חולץ לשתיקה, והשנים, אחד חולץ ואחד מיבם, קדמו וכנסו, אין מוציאין מידם. לזה שנים ולזה שנים, אחיו של זה חולץ לאחת, ואחיו של זה חולץ לאחת, אחיו של זה מיבם חלוצתו של זה, ואחיו של זה מיבם חלוצתו של זה. קדמו שנים וחלצו, לא יבמו השנים, אלא אחד חולץ ואחד מיבם. קדמו וכנסו, אין מוציאין מידם:

ח. מצוה בגדול לַיִבִּים. וְאִם קָדָם הַקָּטָן, זָכָה. הַנִּטְעָן עַל הַשִּׁפְחָה וְנִשְׁתַּחֲרָה, אוֹ עַל הַנְּכָרִית וְנִתְגַּיְרָה, הֲרִי זֶה לֹא יִכְנוּס. וְאִם כָּנוּס אֵין מוֹצִיאִין מִיָּדוֹ. הַנִּטְעָן עַל אִשָּׁת אִישׁ, וְהוֹצִיאוּהָ מִתַּחַת יָדוֹ, אַף עַל פִּי שְׂכָנִים, יוֹצִיא:

ט. הַמְּבִיא גִט מִמְּדִינַת הַיָּם, וְאָמַר בְּפָנַי נִכְתָּב וּבְפָנַי נִחָמִם, לֹא יֵשֵׁא אֶת אִשְׁתּוֹ. מֵת, הֶרְגָּתוֹ, הֶרְגָּנוּהוּ, לֹא יֵשֵׁא אֶת אִשְׁתּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הֶרְגָּתוֹ, לֹא תִנָּשֵׂא אִשְׁתּוֹ. הֶרְגָּנוּהוּ, תִּנָּשֵׂא אִשְׁתּוֹ:

י. הַחֲכָם נִשְׁאָסֵר אֶת הָאִשָּׁה בְּנֶדֶר עַל בַּעֲלָהּ, הֲרִי זֶה לֹא יִשְׁאַנָּה. מֵאַנָּה, אוֹ שִׁחְלָצָה בְּפָנָיו, יִשְׁאַנָּה, מִפָּנַי שֶׁהוּא בֵּית דִּין. וְכֵלֶן שֶׁהִיוּ לָהֶם נָשִׁים, וְיָמָתוֹ, מִתְּרוֹת לְנִשְׂאָ לָהֶם. וְכֵלֶן שֶׁנִּשְׁאָו לְאַחֵרִים וְנִתְגַּרְשׁוּ אוֹ שֶׁנִּתְאַלְּמוּ, מִתְּרוֹת לְנִשְׂאָ לָהֶן. וְכֵלֶן מִתְּרוֹת לְבָנֵיהֶם אוֹ לְאַחֵיהֶן: